

Kära systrar.

Nu är det min tur. Jag var ordförande i åtta år, 2003 till 2011. Jag tror att jag är den som har suttit längst på den posten. Men vi är många från Trelleborg som har fått de skånska S-kvinnornas förtroende. Flest tror jag.

Under min tid hade vi tre partiordförande: Göran Persson, Mona Sahlin och Håkan Juholt. Vi stöttade Monas kandidatur, men vi nominerade henne inte. Hon betraktades som självklar.

I förbundet hade vi Nalin Pekgul som ordförande. Vi båda rök ihop om sextimmarsdagen och dessutom om en del annat som inte riktigt hade med förbundet att göra. 2007 stöttade Skåne Veronica Palm som ordförande, men hon förlorade omröstningen mot Nalin med en röst. 2011 kom Lena Sommestad.

Och i partidistriktet hade vi Uno Aldegren från Helsingborg och Helene Fritzon från Kristianstad. Som ordförande i S-kvinnor i Skåne är man adjungerad till partidistriktets styrelse. Det ger intressanta inblickar i partiets inre liv. Partiets distriktsordförande var då ledamot av partiets VU.

Vi fick därför mycket intressanta informationer om maktspelet runt Mona och runt Håkan Juholt. Som journalist var jag förstås sugen på att skriva om allt, men det gick förstås inte. Det var bara att hålla tyst.

Och det säger jag nu direkt till Elin, om du måste lämna riksdagen för att Morgan på nytt blir riksdagsledamot så kommer du att märka att du har stor nytta av din plats i partidistriktets styrelse. Vi är det största kvinnodistriktet och vi är det största partidistriktet. Det har stor betydelse när det gäller inflytande. Den rikspolitiker som vill ha en roll i partiet måste också informera Skåne och hålla sig väl med Skåne.

Därmed har jag klarat av partidistriktet.

Jag valdes till ordförande för S-kvinnor i Skåne 2003, och jag hamnade mitt i konflikten om för eller emot euron. Jag var på nejsidan. Det blev jag den 8 mars samma år. Jag hörde Leif Pagrotsky i radions P1. Han sa att om vi går med kan vi aldrig ångra oss. Det finns ingen paragraf som öppnar för utträde ur eurosamarbetet.

Det visade sig snart att S-kvinnor i Skåne var delade, precis som partiet i övrigt. Och det var en tuff start för mig. Kerstin Engle och Ingalill Bjartén var mycket kunnigare än jag och att debattera mot dem var besvärligt.

Som ni vet segrade nej, men det kändes som en förlust. Mordet på Anna Lindh tog bort all glädje, och vi känner fortfarande av sviterna efter mordet. Jag tillhör dem som tror att vårt parti hade varit starkare, mer radikalt och mer feministiskt om hon hade blivit partiordförande efter Göran Persson.

Mina år som ordförande var roliga, men också ganska tuffa. Valrörelsen 2006 åkte vi runt Skåne med en turnébuss och hade utåtriktade möten i nästan alla kommuner där vi hade kvinnoklubbar.

Valrörelsen 2010 tog vi det lite lugnare. Jag körde runt med min stora Volvo och den var fylld av parasoll, bord, parasollfot, trycksaker, ballonger och allt man kan behöva på ett torgmöte. Vi drev våra frågor om delad föräldraledighet, mammografi, barnomsorg på obekvämlig arbetstid. Vi kom alltid fram till gemensamma beslut i styrelsen även om vi hade väldigt livliga diskussioner, särskilt när det gällde föräldraledigheten. Det var inte många som ville ha 50/50 och det var likadant i förbundsstyrelsen och i partiet.

Nu kanske Sverige är på väg åt andra hållet. Kortare föräldraledighet. Risken är att vi snart tar stora steg tillbaka mot ett mindre jämställt samhälle. Här måste vi S-kvinnor fortsätta att vara på hugget, att driva på och protestera.

Våra frågor måste stå högst på dagordningen. Jämställdhet handlar ju inte om genuspedagogik som Sverigedemokraterna inbillar sig.

Jämställdhet handlar inte om att bara ge kvinnor ökad rättvisa. Ett lika starkt argument är att den är till nytta för samhället och bidrar till ekonomisk tillväxt och utveckling.

2008 firade vi vårt 100-årsjubileum hela året. Det var ett ambitiöst program med politik och underhållning i Skånes fyra hörn. Mona Sahlin kom till Eslöv och talade inför ett par hundra kvinnor och män i kulturhuset. Vi jazzade med Gunhild Carling, och i Ystad hade vi ett särskilt kalas med Tangotanten som lärde oss dansa, men också gav oss råd om hur man går och står på scener och i talarstolar.

Till vårt jubileum bad vi om pengar till en ny fana. Det fick vi. Och vi fick dessutom det bästa av allt – arbetet och skapandet. Medlemmarna i Ystads kvinnoklubb, med Siw Olsson som ordförande, utformade alla detaljer och sydde vartenda stygn. Vi fick en fana i renaste siden och den är stormande röd. Och parollen på fanan är självklar ”Alla människors lika värde”. Den speglar vår människosyn och viljan att jämna ut orättvisor. Och den står i klar opposition till de strömningar som vi nu ser.

Styrelsen var under min tid väldigt aktiv. Vi startade minst fyra nya kvinnoklubbar. De jag kommer ihåg är Landskrona, Hörby, Östra Göinge och Svalöv. Vi misslyckades i Höör och Örkelljunga. De aktiva socialdemokratiska kvinnor som där kom till våra möten där var helt ointresserade. Till och med avvisande.

Styrelsearbetet var inspirerande. Det var många som kom och gick, men Ingalill Bjartén var med hela tiden och var på hugget. Hon såg till att vi hade internationella konferenser och att vi stöttade palestiniernas sak. Med min gamla

bakgrund på UD var jag förstås särskilt intresserad av de internationella frågorna, men jag hade ofta dåligt samvete för att jag inte hann vara med på allt som Ingalill hittade på. Jag hade eget företag, hade kommunala uppdrag, satt i S-kvinnors förbundsstyrelse och hade gamla föräldrar.

Styrelsen jobbade på och stöttade mig, men utan de två medarbetare som jag hade under där åtta åren hade jag inte klarat uppdraget. Inger Åbonde kom in på slutet av min tid, klurig och klok. Annagreta Reinholdz var där nästan hela tiden. Båda jobbade halvtid hos oss och de hann därmed med även sina lokala politiska uppdrag hemma i Tomelilla och Hörby. Båda var rutinerade partiarbetare och visste var skåpet skulle stå. Och talade om det!

Men Annagreta hade en fördel som var jättebra för mig personligen. Hon hade varit VD-sekreterare i ett stort företag. Hon var – och är – väldigt strukturerad. I bagaget hade hon med sig en sekreterardagordning, som var helt underbar. Hon tog fram den till vårt första årsmöte, och tack vare den kunde jag förbereda mig på allt som skulle kunna hända under ett möte med många politiska viljor. Jag tog den förstås med mig in i mitt övriga politiska liv, och jag använder den fortfarande.

Mina åtta år som ordförande var givande och roliga. Och det är härligt att känna att man är som i en stor bussig familj. Inte alltid överens, men ändå tillsammans mot alla andra.

För det finns ju en maktordning som är till fördel för männen. När man inser det, och vill bekämpa denna maktordning, då är man feminist. Feminismen är vägen. Jämställdheten är målet. Vi är inte framme än, men vi har kommit långt på väg.

/Lena Näslund/

./.